

“ချစ်သွေးကြွချိန်”

အခန်း(၁)

ဤ အ ဝေ ဇ

အားလျှားကန်ရေပြင်ကို ကျောခင်းကာ ဆောက်တည် ထားသည့် မာလာမြိုင်ဂေဟာနှင့် နှင်းဆီမြိုင်ဂေဟာ ဟိုတို့မှာ နှစ်လုံးမှာ အထက်တန်းလွှာဟု ခေါ်ဆိုအပ်သည့် မပွင့် ဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများနေထိုင်ရာ ဝံအိုင်ဂေဟာမှာ ပေမိုး ခေတ်မီလှပကာ နေ့ချင်းစုံဖွယ် သာယာလှပ ပါပေ သည်။

မာလာမြိုင်ဂေဟာတွင် အတွင်းဝန် ဝန်ကြီး ဦးကျော်ခင်းနှင့်ထူမြစ်သူ ကျောင်းသား မောင်... နှင့် ဝန်ကြီး

သာနေထိုင်လျက်ရှိပြီး ဘိဗိတွင်းအဝေးခံနှင့် ထပ်မံချက်ရန် အတွက် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ရှိ ကုရင်အမျိုးသမီး တယောက်နှင့် မာလာမြိုင်ဂေဟာအတွက် အဖြစ်ကိုပ ဝေလရာ လူမျိုး မောင်လားဆိုသော ကုလားကို ခိုင်းပေးထား။

နှင်းဆီမြိုင်ဂေဟာတွင် အငြိမ်းစား အရာရှိ ဦးသန်းမောင် နှင့် ဦးသန်းမောင်ခင်မေအုပ်ချုပ် သွားဖြစ်သူ မြီးကောင်ဂေါက် အရွယ် မောင်လီနှင့် ဦးသန်းဝေ၏နှမ အပျိုကြီး မနှင်းပေတို့ နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

အထက်တန်းလွှာ အရာရှိကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် မာလာမြိုင်ဂေဟာနှင့် နှင်းဆီမြိုင်ဂေဟာတို့တွင် နေထိုင်သူ သူများမှာ အဦးနှင့်တဦး ခပ်မပ်ကြကာ တတက်နှင့်တတက် လျက်သလိုပင် ဝပ်ထွက်သွားလာကြလေ၏။

အပျိုကြီး ဦးမောင်မင်းသည် တတက်ခြံမှ အပျိုကြီး မနှင်းပေ မောင်လီနှင့် ဦးသန်းကျော်ရှိသက်သို့ သူမကလည်း သူ့အား မပညာသက်စပ်လျက် ရှိသော်လည်း နှစ်ဦးတို့မှာ မိမိတို့ သိက္ခာကို နေ့စဉ်အပြင် နှစ်လင်းရင်းမှ ခြင်း မရှိစွာ နေထိုင်

ဦးကျော်မင်းသည် မိမိကိုယ်ကို အချစ်ရေးကို ပွင့်
လင်းစွာ ဖွင့်ဟချစ် ဖက်မည် ဖြစ်သည်ကို သိစေ ကျောင်း

မင်းမြန်လာမည် မောင်ဝင်းမိုင်းကား ခေတ်မျှင်နေ၏ သူ၏
အကြံမှာ ဟူပြင်သူအား မေတ္တာစာပေးခိုင်းရန်ဖြစ်၏။

မင်းကဲ့သို့ စောင့်စားနေခိုက် မောင်ဝင်းမိုင်းကျောင်း
မှပြန်ထွက်လာ၏။ အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီး၍ ပြန်ထွက်
လာသော ဝင်းမိုင်းအား ဦးကျော်မင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်
လေသည်။

‘မောင်ဝင်းမိုင်း... တိုဘက်တိုက်ကို သွားချေစင်
ပိုအပျိုကြီး မနှင်းပေကို ဟောဒီစေ သွားပေး ဦးကျော်
အပေးစာကို ဘက်သို့မှီ မပြင်စေနဲ့... ကြားကား... အစစ်ကို
ကျော်မင်းက မာစာစောင်ကို လှမ်းပေးရင်း မှအကြောင်း
လေသည်။’

‘ထ...ထ... အနိဏယ်လဲ သိတ်မရိုးတော့ဘူး’

‘အယ်... ဒီကောင်လေး... သွားပေးမှာ မပေးတာ...
ဟုတ်ဘူး... စာပေးပြီး ပြန်စာပေးယူနဲ့ ကြားလား’

ဦးကျော်မင်းက မာန်မဲသာလို လုပ်လိုက်သဖြင့် ဝင်း
မိုင်းသည် တိုက်ထဲမှ အပြေးထွက်လာကာ တဘက်ခြံထဲသို့ ဝင်
လာခဲ့လေ၏။ ။

ခြံဝင်းအထဲသို့ ရောက်လာသော ဝင်းမိုင်းသည် တိုက်
တွင်းတွင် ဆိတ်ညိမ်လျက်ရှိသဖြင့် လူများမရှိကြလေသော
ဟု ကျွေးမိ၏။ တိုက်ရှေ့သံတံခါးပြီးများမှာ အတွင်းတက်ပွ
ပိတ်ထားသဖြင့် တိုက်အနေအထားကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်
သော ဝင်းမိုင်းသည် တိုက်အနောက်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

တိုက်၏အနောက်တွင်ရှိသော သံတံခါးတခုမှာ ရေ
 ထွားသဖြင့် ဝင်းခိုင်သည် အသာအယာ တွန်းဖွင့်ကာ
 စမ်း၏။ တိုက်ခမ်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသော ဝင်းခိုင်
 သစ်သားနှင့်ကပ်လျက်ရှိသည့် ရေချိုးခန်းမှ ရေကျသံ
 ကြားသဖြင့် မည်သူများ ရေချိုးနေသနည်းဟု သိလိုသဖြင့်
 အပေါက်မှ ရောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ ရှေ့မှောက်မှ
 ကွင်းကြောင့် သူ၏နလုံးသွေးမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ ဟူ၍ပင်
 သူက ထင်မိလေသည်။

ရေပန်းမှ တပွဲဖွဲကျနေသော ရေဖွားများအောက်၌
 နတ်မိမယ်တဦးပမာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဗလာကျင်းလျက် ရေချိုးနေ
 သည့် အပျိုကြီး မင်းဝေပင်ဖြစ်၏။ သူမသည် တံခါးပေါက်
 ကို ကျောခိုင်းကာ မတ်တတ်ရပ်နေသဖြင့် သူမ၏ အသားအ
 ရည်မှာ ဝင်းဝါလျက် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ခါးသေးရင်ချို မဂုဗ္ဗနိ
 အလား ဖြစ်နေ၏။

တံခါးပေါက်မှပစ်ကာ အညှို့ခံနေရသူပမာ ငေး
 စိုက်ကြည့်နေမိသော တံခါးပေါက်မှ ဝင်းခိုင်၏ မင်္ဂလာ
 မားကျသည့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်းခိုင် အလည်မှ အကွဲပြား
 ဝင်းခိုင်၏ ကြည့်ရုံမှ သူ၏ မြက်စောအဟုန်မှာ ပြင်းထန်ခဲ့
 သာရေပြီ။

သူမသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၁၀-နှစ်မျှသာလျှင်
 ဖြစ်သော်လည်း သူမ ရှေ့မှောက်မှ ယမင်းရပ်သည့် သူ၏
 ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ တံတောင်သော အကြောများကို တွေ့
 တွေ့လျှင် သူ့ကိုယ်၏အောင် ရင်တွင်းကို ခြိမ်းခြောက်စေ
 ကြသောညှို့ ဖောက်ပါလော့။

ကတိတရားတည်းဟူသော တံခါးကြီးသည် သူမ ထည့်
 ခြင်းကို ခွဲစီးကာ သူ့အား အသုတရောက်သော အမှောင်
 တိုက်အတွင်းသို့ သယ်ဆောင်၍ သွားပါပြီကော။ တံတောင်
 ငါရာတည်းဟူသော အင်အားအစွမ်းကို သူ့ကို သူ့ဝယ် တ
 ယောက်သည် အတယ်မှာ ဟွန်းလျှင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဝင်းနိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ၏ ခါးပုလဲကို သူတို့
ချလိုက်ရာ သူ၏ ခေါင်းကြောင့် ဝင်းလက်မခံနိုင်ဘဲ
သေး၍ အရင်းတုတ်ခိုင်သော သံမဏိဘောင် လိုက်ကြောင်း
နောက် လိုက်ကန်မှာ မတ်တော်လျက်သား ပေါ်လွန်လို့ လာ
လေသည်။

ဝင်းနိုင်သည် မနှင်းမခင် လက်ဖက်ရည် ဝယ်ရက် အ
တင်းဖယ်ရှားနေစဉ် သူမလက်ဖက်ရည် ဝယ်ရက်အတွက်
ကိုယ်တိုင်နှင့် သူ၏ လိုက်ကန်သည် သူ၏ စောက်ဖုတ်ဘေးကို
ကြောင်းကို စောက်မိလက်သား ပြီးသွား၏။

ဆန်းကျင်က လိပ်ဖြင့် အစုအဝေး ဝယ်ရက်အတွက်
သားပျံမရှိသော မနှင်းမခင်မှာ စောက်ဖုတ်အတွက် ကြောင်းနှင့်
ပြုထုတ်နေသော စောက်ဖုတ် ပေါ်လွန်လက်သား အစုအဝေးကြီးက
အောက်ကကလိလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် သူမသည် ငါ
ကိုယ်လုံး ထွန်ထွန်လူးသွားလေသည်။

‘ဝင်း.....ဝင်းနိုင်..... မင်းပြောလို့ မရတော့ဘူးလား
လျက်...ဘင်’

သူမက ရုမ္မက်စော တက်ကြွလာသည့်တိုင် တုသား
အရှယ်လေးနှင့် လွန်လွန်ကြူးကြူး ဖြစ်ခဲ့လေ မိမိသာလျှင်
တရားခံဖြစ်တော့မည်ကို ကျွေးမိသဖြင့် ဖေါသနှင့် အံကလေး
ကြီး၍ ပြောလေ၏။

‘ဒီအခြေကျမှ မရန်းပါနဲ့တော့ အန်တီရယ်... ကျ
နေ့ကို မျစ်ခွင့်ပေးပါတော့...နော်’

ဝင်းနိုင်သည် သူမ၏ လက်ဖျားကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်
သဖြင့် သူမ၏ ဖူးယောင်တိုင်းစွင့်နေသော စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ
အကွင်းသာ ပေါ်ထွက်လာပေပြီ။

သူ၏ရှေ့တွင် အခန်းထပ် ရောက်နေသည့် ဖူးယောင်
တိုင်းစွင့်နေသော စောက်ဖုတ်ခုံအတွက် ကြောင်းတွင် သူ၏လိပ်
တန်ခိုးတိုင်းကို တေ့ကာ ခါးကော့လျက် ညှောင့်လိုး၍ နေ
လေသည်။

သူမ...စောက်ခေါင်းဝမှာ အောက်ဘက်သို့ နည်း
ယေရောက်နေသဖြင့် သူညောင်လိုးလိုက်တိုင်း သူ့ဒဏ်များက
သူမ၏ စောက်ပိုက်အတွဲကြောင်းတလျောက် ချော်၍ချော်၍
ညှက်သွားသဖြင့် စောက်စေ့ပြုံးပြုံးကြီး ကလိပေ နေသလို
ဖြစ်ရကား သူမသည်လည်း ကာမဆန္ဒတက်ကြွလာရာ ပေါင်
တန်ကြီးများကို တံဖြိုးဖြိုး ကားမှန်းမသိ ကား၍ ပေးလာမိ
လေတော့သည်။

‘ဟင်း...ဟင်း... ယားအောင် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ
ဝင်းခိုင်...’ ဟု သူမက ရုမ္မက်ဒေါသလေးဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် အန်တီ... ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲမသိဘူး...
အထဲမဝင်ဘူးဗျ’

‘လုပ်လဲ လုပ်ချင်သေးတယ်... စောက်ဖြစ်လဲမရှိဘူး
ဒီနေရာကို လုပ်တော်မူပါရှင်’

မင်းဝေက သူမလက်တတက်ဖြင့် ဝင်းခိုင်၏ ပေါင်
တန်ကို ထိန်းကိုင်ပေးကာ သူမပေါင်နှစ်ချောင်းအား ခပ်
ကားကား ရုပ်လျက် စောက်ခေါင်းဝသို့ ဒစ်ဖြားရော့ပေး
လိုက်၏။ ဝင်းခိုင်ကလည်း သူမခိုင်သလို ခါးကော်၍ ခင်
ပြင်ပြင်ဆောင့်လိုးလိုက်ရာ...

‘ဖေါက်... ဖျို... မတ်...’ ဟူသော အမျှကြီး၏
အမှော့ထူကြီးကို သူ၏ လိင်တန်က ဖောက်ခွဲ၍ သူ၏ စောက်
ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသံများနှင့်အတူ

‘အမလေး... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ... ခြေ
ခြေလျှပ်ရောပေါ့... သေနာကျိလေးရဲ့... ဟင်း...’ ဟူသော
သူမအသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

မသိဘူးလေဗျာ... အန်တီက လုပ်တော့ဆိုလို့ လုပ်ရတာ

ဝင်းနိုင်က နာကျင်သွား၍ ရှမ်း မနေသော ဘူမရံ နှစ်ခမ်းပါးကို တပြတ်ပြတ်စုတ်ပေးရင်း ဘူမရံ ခါးကိုကော့၍ ရှေ့ထိုးနှောက်ဝင် ဆောင့်ကာကော်ကာဖြင့် လိုးညွှတ်ပေးနေလေရာ...

'ပွတ်... ဖျစ်... ဖျစ်... ပွတ်... ပြုတ်... ရှုတ်... ရှုတ်... တွတ်... ရုတ်... ဗတ်... ဟူသော အသံများက စီးချက်ဝါးချက်ညီညီ ပေါ်ထွက်လာ၏။

လူ့လောက ကာမစည်းစိမ်ကို တကြိမ်တဖန် ခံစားဖူးခြင်း မရှိခဲ့ကြသည့် အမျိုးကြီးနှင့် လူပျိုရိုင်းတို့မှာ တဦးကို တဦးတင်းပြာသွား ပျော်ဖက်ရင်း ခောက်ခေါင်းအတွင်း

လင်္ကာနှင့် မင်တူ၏နေသည့် ဂူ ရှေ့ထိုးနှောက်ဝင် ခောက်ခေါင်း ကာပြိုင် ပိတ်လိုက်ပုံ ဟုမြင်ဖူးသော တွေ့နေကြပေပြီ

မနှင်းဝေဗျာ သူမခောက်ခေါင်းအတွင်း၌ နူးညံ့သော အသားနှင့် အလားဆိုင်လေ့များကို ဝမ်းနိုးစွာ လိပ်ဖန်ဖြဲကာ ဟုဖျစ်ဖျစ်မည်သံနှင့်အတူ ထိုးနှက်၍ ဝင်သာထုံဝင်း ရှိတွင် ချဉ်ဆီစိန်အောင် ဟင်းကြပ်သည့် အရသာကိုလည်း ဟင်းခြားခြား ခံစားလာရလေ၏။

ဘူမရံလိပ်ဖန်က အပြင်သို့ပြန်လှန်လိုက်တိုင် သူမ၏ ရင်တွင်း၌ ဟာဟာဏအကြီးမားသဖြင့် သူမသည် ဝင်း၌ ဝင်သွား ထိန်းညှိ၍ ဖက်ထားပုံ၏။

ဝမ်း နှိပ်သွားလည်း သူမ၏ လိပ်ဖန်က စောက်ခေါင်း အတွင်းသား နုနုလေးများကို ဟင်းကြပ်စွာ ပွတ်တိုက်၍ ဝင်သွား၍ ဘူမရံ၏က သားတိုင်တွင် သို့ ဘူမရံ၏ဝင်သွားလေတိုင်း သူမ၏ရင်တွင်းဝယ် ဝင်ဝင်နက်အောင် အပြိုက်တွေ့၍ ရေလေသည်။

‘ဝင်းနိုင်... နာနာပျိုစစ်ပါ... ပါရင်းစဲကိုဘယ်
လိုပြန်လာ... ပြန်ပသ်ဘူး... ဟာ... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...
အင်း... အင်း... အင်း...’ ဆန္ဒပြင်သော အသံများမြော သူမ၏
ဘံမှ တွက်ပေါ်လာကာ...

‘မြိတ်... စွပ်... စွပ်... ပတ်... ရုတ်... ပွတ်... ပွတ်... ပွတ်...
တွတ်... ဖွတ်... ဖွတ်... ပတ်...’

အထက်ပါ တေးသံများအနားတွင် ဝင်းနိုင်၏ လိင်
တန်ထိပ်များမှ ပူရွေးသော သုတ်ရည်များသည် ဟူမင်္ဂါသား
အိမ်အတွင်းသို့ ပြွတ်ကန်မှ မရလွတ်လိုက်သလို မင်းထုတ်၍
ကာမဆန္ဒပြည့်ဝသွားသကဲ့သို့ သူမကလေး၏ သားအိမ်ဝကို
၄၂. ချိပ်ချိပ်လုပ်ကာဖြင့် သုတ်ရည်များကို သားအိမ်တွင်းသို့
စုတ်ယူလျက် ကာမအထွဋ်အဆိပ်သို့ ဖျောက်၍ သွားရလေ
တော့သည်။

ဝင်းနိုင်သည် သူမပောက်ခေါင်းအတွင်း၌ ခုန်မြှောက်
နေသည့် မိတ်ကန်ကြိုးကို ဆွဲနှုတ်ဖျက်ရာ ‘မြိတ်...’ ကနဲပည်
သံနှင့်အတူ အပြင်ထွက်လာသဖြင့် သူ၏လုံခြုံမှုကို ကောက်ယူ
ဝတ်လိုက်၏။

‘ဝင်းနိုင်... မင်းဟာ တော်တော်ရက်ရက်ယုတ်ဟာတဲ့
ကောင်လေး... ငါ့အသက်လုံး နှဲဝဲပေါက်ပျစေရန် အောင်နေ
လာခဲ့တာ... အခုတော့လေ... အခုတော့ အဟင်... ဟီး...
ဟီး...’ ဟုပြောပြောဆိုဆို သူမက ငိုချလိုက်လေ၏။

‘ကျနော်... ကျနော်... လွန်လျှင်လျှင်ကလေး နှုတ်ပေးပန်
ပါတယ် အန်တီရယ်... ကျနော်ဟာ ပုဂံကတော့ မိတ်နဲ့
လွန်
ကျွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး... အပွေးကို မအောင်နိုင်လို့ပါ...
ဒီလိုဟာထဲလဲ အန်ကယ်က အန်တီကို နားပေးပေးပေးလိုက်
လို့ပါ... ကျနော်ကို စိတ်ဆိုးသလား... ရော့... အန်တီ...
ခါ...’ ဟု ဝင်းနိုင်ကပြောမင်း စာလှမ်းပေးလိုက်၏။

ခေတ်... ဦးလေးတော်သူက... ခေတ်... ခေတ်...
စာပေ... လိုက်တာ... အခု... ပင်းကလေး...
... ဘယ်တော်တယ်... ခေတ်... ခေတ်...
... လုပ်လိုက်သေး... ခေတ်... အခု... အခု...
... မဟုတ်ဘူး... မဟာ... မဟာ... သိပြီလား

အုပယ ဒေါ... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

* * *

အခန်း(၂)

ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

လူ... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

အတူ... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

အဖို့... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

လူ... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...
... ခေတ်... ခေတ်... ခေတ်...

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်စေ ကရင်အမျိုးသမီး
အား ပေးလျှောက်ကာ မန်ဂလာကလက်စာဘက်ကို ဆွဲကာ သူ၏
အိမ်ခန်းလေးအတွင်းသို့ ဆွဲခေါ် ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

မာလီကုလား ၏အပူအပူသည် အလယ်၌ ဘာဘက်
မိန့်ပသားအစိတ်အပွဲများ သိန်ကပ်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါက

မိန့်မိ ဟန်တားနိုင်ရန်အတွက် ဦးကျော်ပင် သည် ဘူ့အိမ်
ခန်းမှထွက်ကာ အစေခံတန်းလျှားဘက်သို့ အ. ဗြ. အစွား
လာခဲ့လေသည်။

အစေခံတန်းလျှားအနီးသို့ ရှိရာ ကပ်လာသော ဦး
ကျော်မင်းသည် အိမ်ခန်းအတွင်းရှိသူနှင့် ဦး ပေစေအနေကို
ဦးစွာ အကဲခတ်ရန်လိုအပ်သဖြင့် သူသည် အိမ်ဘေးပြုစား
ပေါက်အကြားမှ ရေကင်းပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

တရင်အမျိုးသမီး နော်မူရာသည် မန်ဂလာရင်ခွင်ထဲ၌
ရောက်နေပြီး သူမပါးပြင်ကို နှစ်ခမ်းမွေးထပ်ရှိ၍ ထွက်နေ
သော နှာခေါင်းကြီးဖြင့် နမ်းနေလေသည်။

‘နင့်နှစ်ခမ်းမွေးတွေက ယားပါးတယ်ဝေ’ ဟု နော်မူ
ရာက သူမလက်ဖဝါးဖြင့် မန်ဂလာမျက်နှာကို ဖေ. ကာရင်း
ပြောလိုက်သည်။

‘အဖ မချိုက်ဘူးနော်... ချနော် မလုပ်ဘူး... မခေါင်း
ဘူးနော်... ပြောပါ’ ဟု မန်ဂလာက ပြောဆိုပြီး သူမအား
ရင်ခွင်ထဲမှ ကွပ်ပြစ်ပေါ်သို့ လှဲသိပ်လိုက်လေသည်။

ကွပ်ပြစ်ပေါ်တွင် တင်ပါးလှဲထိုင်နေသည် မာလီက
မက်လက်စင်စင် နှစ်နေသော နော်မူရာ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့
အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်ရာ ကြိုးပားလွန်းသော မျှစ်စုံ
ကြိုးပမာနို့ကြိုးနှစ်လုံးမှာ အထင်းသား ပေါ်ထွက်လာလေ
တော့သည်။

မာလီသည် သူ၏ရှေ့မှောက်တွင် အထင်းသား ပေါ်
ထွက်လာသည်။ မို. ဟန်တက်ကို လက်ဖောင်းဖြင့် ခပ်ခွဲခွဲ ဆွတ်
ချေနေရင်း ကျန်နို့အုံတထက်မှ မို. သီးခေါင်းလေးကို ဖု. မှ
တဖြတ်ဖြတ် စို. ပေးနေသည်။

'အေး... အေး... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်'

'အား... ဒီထက်ခေါင်းတာ... ချနော်လုပ်ပေးမယ်...
ချည့်ပါ'

သို့ကလိုပြောရင်း မာလီက သူမကိုယ်ခန္ဓာအောက်မှ
ထမီကို ခွင်းလုံးကဲ့သို့ ခွဲလိုက်၏။

ကရင်အမျိုးသမီးတယောက်ဖြစ်သဖြင့် နေသူရာ ပေါင်
လုံးကြီးများမှာ ဝမ်းလဲတုတ်ဖြစ်ပြီး ပေါင်ရင်းစွဆုံမှ မနက်
သော အမွှေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေရာ သူမစောက်ဖတ်ပြင်ကို
ကောင်းမွန်ပင်ရမည်။

'အား... အမွှေးရှိဒ်နော် အားကြီး ညစ်ပတ်တယ်၊
ကိစ္စရှိသူ... ချနော် ရေးပေးမယ်'

မာလီကလားသည် အခန်းခေါင်းတနေရာရှိ တန်းတ
ခုပေါ်မှ သူမုတ်ဆိတ်ရိတ်သော ခါးနှင့်ရေအိုးမှ ရေခတ်၍
ကွပ်ပြင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ မာလီက သူမစောက်
မွှေးများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ရာ ဝင်းဝါ မို. မောက်၍
ကားစွင့်နေသော စောက်ဖတ်ခုံပြင်ကြီးကိုကြည့်ကာ မာလီက...
သွားရေတပြားပြား ကျလာပေသည်။

'အရေ... အဖတ်ကုန်ဖတ်... အားကြီးပဲတယ်...
ချနော် သူ့ကို အများကြီး ချီလာပြီ'

မာလီသည် သွားရေတပြားပြားနှင့် ပြောဆိုရင်းက
ပေါင်းမို. နေသော စောက်ဖတ်ကြီးကို အဝင်းမရ နှင်းရှု...
နေသဖြင့် သူမကလည်း ပေါင်ပုတ်ပုတ်ကြီးများအား ခပ်
ကားကား လုပ်ပေးလိုက်၏။

‘အား... အသေရှောက်ဖတ်နော်... ကားကြီးကြီးတဲ့...
မြို့လမြို့တယ်... တစ်လက ချနေတဲ့ မှိုင်းမရှောက်ဖတ်နော်...
အားကြီးမဲတယ်... မမရှောက်ဖတ်ကို အားကြီး ခိုတယ်...
ခိုတယ်...’

မာလိက သူမပေါင်တန်ကြီးများကို အစွမ်းကုန် ဆွဲ၍
ကားပြီး သူမပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူမကလည်း ဒူးယောင်ပေါင်ကားပြီး ပြဲပေးလိုက်
သဖြင့် စောက်ခေါင်းအတွင်း သားနီရဲရဲတို့မှာ အဆင်းလား
ပေါ်လွင်လာရာ မာလိက ထမင်းရေအိုး ခွေးရက်သလိုပင်
တပြတ်ပြတ်လျှက်ပေးလိုက်သဖြင့် ...

‘အိုး... ကောင်းတယ်... ငါ့ယောက်ျားအဖိုး
ကြီးဟာ... ဒီလို တခါမှလုပ်မပေးဘူး... နင် ငါ့ကို သိတ်ချင်
သလား... ဟင်း... ဟင်း... ယားတယ်... ယားတယ်... ငါ
သိပ်ယားတာတဲ့’

သူမသည် ထစ်ပါးကြီးနှစ်လုံးကို ကော့၍ ကော့၍
ပေးလာသဖြင့် စောက်ဖုတ်အကွကြောင်းထိပ်မှ စောက်ခေ
မြူးမြူးနီရဲရဲကြီးက ငေါ့ကနဲ ငေါ့ကနဲ ပေါ်ထွက်လာခြင်း
အား မာလိက နှစ်ခမ်းထူကြီးအကြားညှပ်၍ စုတ်ပေးလိုက်
ပြန်သဖြင့်...

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကောင်းတယ်... လောင်း
တယ်... ငါ့ယားလှပြီတယ်... ငါ့ကို တက်လုပ်ပါတော့...
အား... အဟင့်’

‘ဘွတ်... ပြုတ်... ဖျံ... နှို... ဖတ်...’ ဟူသော မာ
လိက ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့် လိင်တံနိက သူမစောက်ခေါင်း
အတွင်းသို့ မဒိုမဆန် ဝပ်သွားသည့် အသံများက ဆက်တိုက်
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

'အံ့ပပြောဒနော်...နာရင်အောက်ခံမယ် ... ဒါချောင့်
ချောင့်လုပ်တာ'ဟု မာလိက ရှု...ခွင့်ကျွေးနေသော ကရင်မ
အား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

'နင့်မြင်းလီးလောက်ကြီးတာကြီးနဲ့ တအားလုံးတာ
ခံနိုင်မလား...ခွေးကုလားရဲ့'

'အမ...နာဒနော်ခါဏဘဲ...တော်ကြာ ခေါင်းမယ်
ကြည့်ပါ အမရဲ့'

မာလိက သူမစောက်စေ့ပြုံးပြုံးကြီးကို လက်ရောင်း
များဖြင့် ခပ်ရှုရှု ဖွတ်တလိပေးရင်း သူ၏ လိင်ကန်ကို အသာ
အသာ စောက်ခေါင်းအတွင်းမှ ဆွဲနှုတ်နေ၏။

မာလိက လိင်တန်ခပ်ရင်းသားပေါ်ခါနီးတွင် ခြေ
ခြေခြင်း ပြန်ထိုးလိုက်သလို အသွင်းအနှုတ် အလိုးအညောင်
ထိုးရုံ မနိမ့်နိမ့်လုပ်ပေးနေရာ...

'ဖြတ်...ရှုတ်...ရှုတ်...ရှုတ်...ပျစ်...တွတ်...ဖတ်...
စွဲ'...စွပ်...စွပ်...ဟူသောအသံများထွက်ပေါ်နေစဉ် နော်
မူရာသည် နာကျင်ဝေဒနာကင်းစင်ပျောက်ကွယ်လျက် ကာမ
စည်းစိမ်အရသာကို တဖိန်းဖိန်း တွေ့ရှိခံစားလာရသဖြင့်...

'အေး...အေး...ငါမနာတော့ဘူး...ကောင်းလာပြီ-
ဆောင့်တော့လေ'

သူမက ခွင့်ပြုသည့်တိုင်အောင် မာလိက လိင်တန်ကို
အဆုံးထိုးမသွင်းဘဲ မွေနှောက် တလော်၍ လိုးနေသည်သာ
မက သူမဆန္ဒကို ပိုမိုတက်ကြွစေပြန်သည်။

'ကောင်းလိုက်တာဟယ်... နင့်လီးကို အဆုံးထိုးပြီး
တအားဆောင့်ပေးစမ်းပါ...ငါ့ပြီးတော့မယ်'

ထိုသို့ သူမကပြောလိုက်သဖြင့် မာလီသည် လိင်တန်
ကြီးကို သူမစောက်ခေါင်းထဲသို့ အဆုံးထိုးထည့်ပြီး သူမ၏
ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် အစွမ်း
ကုန် ဆောင်လိုင်းနေရာ....

‘ဘွတ်.....ဗျစ်...ဗျစ်.....ဖတ်.....ရှုတ်.....ပြုတ်.....ဖွတ်.....
စွတ်.....ရှုတ်.....ဖွတ်’ဟူသော အသံများက တခန်းလုံး လျှမ်း
မိုးသွားလေသည်။

‘အိုး... ကောင်းလိုက်တာဟယ်... ငါ့ဦး ဦးဦး’

သူမတို့ တစ်ပါးကြီးနှစ်လုံးကို ကော့ရှ ချောင်းပေး
ရင်း ကာမလရမှုကို ဆောင်းသွားပေပြီ။

နော်မရာသည် သူမအလိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားသော်လည်း
မာလီက မပြုံးသေးဘဲ လိင်တန်မှာ သံမဏိချောင်းလို မာ
တောင်လျက်ပင်ရှိသေးရာ မာလီက သူ၏လိင်တန်ကို ဆွဲနှုတ်
လိုက်သဖြင့် ‘ဟွစ်’ဟူသော အသံနှင့် စောက်ခေါင်းအပြင်သို့
ပြန်တွက်လာရလေသည်။

‘က... အမပြုံးပြီနော်... ရုနော်မပြုံးသေးဘူး... ဒီလို
လှုပ်မေးပါ’ဟု ပြောကာ မာလီက သူမအား နူးနှစ်လုံးကို
ခပ်ကားကား ထေ့စက်စေလျက် ရှေ့သို့ ခတ်ငိုက်ငိုက် ကုန်း
ခိုင်းလိုက်၏။

‘မာလီရယ်...နှင့်လီးကြီးနဲ့... ဒီလို နွားတက်နည်း
လိုးရင်...ဝါသေရောပေါ့ဟယ်’ဟု သုမက သြီးသြီးညါညါ
ပြောလိုက်၏။

‘ကိုးဟို... မထေပါဘူးအာမရဲ့... အပရှောက်ပတ်
နော်...သိပ်ဒီးတာဘဲ... ဒီလိုလုပ်တာနော်... ချွေးစွေးစိ
တောင် အထဲဝင်းဘူးမယ်... ခေါင်းခေါင်းခံတယ်နော်...
ချနော် အမျိုးမျိုးလိုးပေးမယ်’

သူသည် မာလီပြောသလို ခူးထောက်၍ ဖင်ပိုင်းကို
ထောင်ပေးထားသဖြင့် ဖင်ကြားမှ ပြုံးပြဲစုထွက်နေသော
စောက်ခေါင်းဝေကို မာလီက အားပေးတရ ကုန်းနင်းလိုက်
ပြီး သူ၏လိင်တံကို စောက်ခေါင်းဝေသို့ တော့ကာ ခါးကုန်း
လိုက်သည်။

မာလီက လိင်တံကြီးကို တဝက်သာသာမျှ ထိုးသွင်း
လိုက်ရာ ‘ဘွတ်...ရှုတ်...ရှုတ်...’ဟုသော စောက်ခေါင်းဝေ
တွင်းမှ လေအံသံနှင့်အတူ လိင်တံကြီးသည် စောက်ခေါင်း
အထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

‘မာလီရေ... ပြေးပြေးနော်... ဒါဒီလို လိုးရင် သား
အိုမ်အောင့်တယ်’

‘ဂြိုက်ချအမ...ချနော် ကောင်းကောင်းသိတယ်’

မန်ဝလာသည် သူ၏လိင်တံကြီးကို လက်နှင့် ဆုပ်
ကိုင်ထားသကဲ့သို့ သူမ၏ စောက်ခေါင်း ယားများကလည်း
တင်းကြပ်စွာ စုတ်ထားသဖြင့် မာလီက တချက်ချင်း မှန်မှန်
ဆောင့်လိုးပေးနေရာ....

‘ဘုတ်...ရှုတ်...ရှုတ်...ရှုတ်... နှုတ်...ဖုတ်...ဖုတ်...
ဖုတ်...ဖတ်...ဖတ်... ဖုတ်...ဖုတ်...’ ထိုစားသုံးမှုများ ထွက်
ပေါ်လာသလို...

‘အင်း... အင်း... ကောင်းလိုက်တာ မာလီရယ်...
မင်းကတော့ အော်အော်အော် ကျင်လည်တဲ့ ကုလားအဲ... ကျွတ်-
ကျွတ်... နာနာဆောင်လိုက်ပါ’ ဟု သူမက ပြောလိုက်သဖြင့်
မာလီက အချက်နှစ်ဆယ်ခန့် ခပ်ခြင်းခြင်း ဆောင်ဆောင်လိုး
ပေးလိုက်ပြန်သည်။

‘အဟင်...အဟင်... ကောင်းတယ်... ငါ့မနာဘူး...
လိုးလိုး... နင်ကြိုက်သလိုလိုးစမ်း’

သူမက တောင်းတောင်းသဖြင့် မာလီက သူမ၏
လုံးကို လှမ်းဆွဲရင်း သူ၏ဖင်ပိုင်းကို ပြောင်ပြောင်
ယေန်ယေန်သကဲ့သို့ ဒလကြမ်း ထိုးဆောင် ထိုးဆွဲပေး
လိုက်လေရာ...

‘ဖွတ်...ရှုတ်...ရှုတ်... ဖြတ်...ဖတ်...ဖတ်...
စွတ်...စွတ်...ဘွတ်...အင့်...အင့်...’ အသံများနှင့်အတူ

‘အမလေး... ခေး... အောင့်တယ်... အောင့်တယ်...
တယ်... မထူးပါဘူး... နာနာကြီးသာ ဆောင်လိုးခမ်းတယ်...
ဒီလောက်တောင် အောင့်ချင်လှတဲ့ သားအိမ်... အင့်...အင့်...
အင့်... အင့်...’ ဟု အသံများက သူမ၏ နှုတ်များမှပေါ်
ထွက်လာပြီး မကြာခီမှပင်...

‘ဟ...ဟ... မြန်မြန်လုပ်ပါ... ငါ့ပြီးတော့မယ်ထဲ...
အင့်...အင့်...အေး...’

သုတရည်များက သူ့အားအိမ်တွင်းသို့ ပန်းထုတ်လိုက်ရာ၌
အိမ်ထဲသို့ အပ်လျက်သား ကျသွားလေ၏။

အမျိုးအမတ်ကြောမျှ အပန်းဖြေကြ ပြီးသောအခါ၌
မာလိန် လိင်တန်ကြီးကို စောက်ခေါင်းအတွင်းမှ 'ဘွတ်'
ကနဲမည်အောင် ဆွဲနှက်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ပမ်းလွှားမှောက်ရင်း အမောဖြေနေသည့် သူမက
ထည့် ဆိုက်ကိုက်ကာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မတ်တတ်
နေရာ၌ မာလိန် ခပ်ရွေးရွေးဖြစ်နေသည့် လိင်တန်ကြီးကို
လက်နှင့်လှမ်းကပ်ခဲ့၏။

'အို--ကြည့်စမ်း.... နှင့်လေးမှာ သွေးတွေပေါက်တာ--
ငါ့အားအိမ်တွဲသွားပြီ--ဒါပေမဲ့.... ဒီတာကြီးကို ငါ့အဖေ
နှစ်အလလက တောင့်တခဲ့တဲ့ ဆန္ဒကို.... ပြည့်စုံတဲ့ အချစ်
တော်ကြီးတဲ့.... နော်--နော်.... ဒါလင်ရယ်'

သူမသည် သုတရည်နှင့် သွေးများ စေ့ကျန်နေသော
မာလိန် လိင်တန်ကြီးကို ပါးစပ်အတွင်းသွင်း၍ တပွတ်ပွတ်
စုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် နူးညံ့သောအတွေ့ကြောင့် လိင်တန်ကြီး
မှာ မာတောင်လာပြန်သဖြင့် သူမက ပါးစပ်အတွင်းမှ ချွေး
လိုက်ရလေသည်။

‘ဒီနေ့တော့... ဒီလောက်နဲ့... တော်တော်နော်... ဝန်
ပြန်ကစပြီး... နှင့်သဘောရှိတဲ့... တော်တော်ကြာ လူတွေသိ
လို့... ငါ့လင်အဖိုးကြီးက နှောင့်ရှက်နေဦးမယ်... က... ငါ
သွားတော့မယ်’

သူမတို့က အဝတ်အစားများ ကော်ကယ်ယူဝတ်နေခိုက်
ပြုတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ဦးကျော်မင်းသည်
မြင်ကွင်းအတွေ့ကြောင့် တကိုယ်လုံးပုဂ္ဂလိက ဘောင်ကြားမြင်
အတွင်းဝယ် ပောတိုက်နေတော့သည်။

Division was greatly augmented during 1997 and is now
best hull broking team in the London market. It has a
ent base in all branches of maritime business, with a
 wholesale and retail entities to whom the Division offers
 de solutions to reduce their cost of risk. The Division has
 ar strength in meeting the needs of owners and operators
 ships.

ge earnings increased in the Cargo Division, which is the
 leader in international cargo business in London and
 d its market share during the year. This global account is
 oing organically in liaison with other divisions of the Group
 te customised risk solution products for clients.

and Recovery Services Limited, a speciality fee-earning
ny within Marine, continues to expand, particularly through
mination in many parts of the world as the official Lloyd's

(၂)

ဒက်ရာမဲ့ဝေဒနာ

အမေး (၃)

ချစ်သွေးကြွချိန်

လူမျိုးကြီး ဦးကျော်မင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းအား မေ့ပျောက်ခြင်းရန် အတန်တန် ကြိုးစားပါသော်လည်း အဘယ်သို့မျှ မေ့ပျောက်ပြစ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် မြင်နေ၏။

သူ၏ရင်တွင်းဝယ် အမြေ့မြေ့ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာတရပ်ကို အဘယ်သို့ ကုစားရပါမည်နည်းဟူ၍ နည်းလမ်းရှာဖွေကြည့်မိ၏။ သူသည် ငွေရှင်ကြေးရှင်တဦးပေမို့ ကြေးစား ပြည့်စုံဆာများဖြင့် သူ့ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို ကုစားပြစ်နိုင်ကြောင်း သိပါ၏။

(၃)

သို့ရာတွင် သူသည် ထိုဝါဒကို ရှုံ့မုန်းသူဖြစ်သဖြင့် အကြီးနည်းဖြင့်သာ သူ၏ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို ကုစားရပေမည်။ သူသည် အပျိုကြီး မနှင်းဝေထံမှ ချစ်တုန့်ပြန် သဝဏ်ဏှာကို ဧောင့်ဃားပျော်ယဉ်သော်လည်း အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်းပင် မသိရ၍ စိတ်ပျက်နေမိ၏။

.. ယနေ့သည် စုနေနေဖြစ်၍ ရုံးမှအိမ်သို့ အချိန်စောစောကပင် ပြန်လည်ရောက်လာသဖြင့် သူသည် အညောင်းမြေရင်း အိမ်ခန်းအတွင်းဝယ် လဲလျောင်းနေရာမှ အတန်ကြာ၍ ငိုက်မည်းစပြုလာ၏။

သူသည် အဘယ်မျှကြာအောင် ငိုက်မည်းနေသည်ကို မသိရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အိမ်စက်နေသည့် ဘေးတွင်ထိုင်ကာ သူ့ရင်ဘတ်အား ပုတ်လိုက်ရာ သူသည် ပျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် တဘက်တိုက်မှ မြီးကောင် ဇီပါကံမလေး မော်လီက ဝါဝန်ပြာလေးနှင့် သူ့အား နှိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အန်ကယ်...အန်ကယ်...ဘာဖြစ်လို့ နေ့ခင်းကြီးမှာ
အိုင်နေတာလဲ...ထမင်းပါဦး...ဒီနေ့ညကျရင်...ကိုင်းခိုင်နဲ့
မော်လီကို ပစ်ချာလိုက်ပြရမယ်... ဟင်...ပြောစမ်းပါ အန်
ကယ်ရယ်...ပြမယ်မဟုတ်လား...’ ဟု သူမက ညှဉာဏ် ပလီ
မလာ အဓယာဖြင့် လူပျိုကြီးအား ပွတ်တီးပွတ်တာဖြင့် ချွတ်
လိုက်လေသည်။

‘ဟာကွာ... မော်လီကလဲ... ဒီနေ့ အန်ကယ် နေမ
ရတောင်းလို့ ရုံးကတောင် စောစောပြန်လာခဲ့တာ... က...
မင်းကြည့်ချင်ရင်...ဝင်းနဲ့နဲ့ သွားပေါ့’

လူပျိုကြီးမှာ သူ၏အနီးတွင် ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြင့် တွတ်
တီးတွတ်တာလုပ်နေသော မြီးတောင်ပေါက်မလေး မော်လီ
အနားမှ မြန်မြန်ထွက်သွားရန် ပြောလိုက်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပြောလိုက်ကာမှပင် မော်လီမှာ နှစ်ခမ်း
လေး စုထားရုံသာမကဘဲ မျက်နှာလေးအို၍ အလိုမကျဖြစ်
သွားလေ၏။

‘ဟင်း...ဒါနဲ့ များ...အန်ကယ်က မော်လီကို... ကို
င်းခိုင်ထက်တောင် ခုစ်သလေး... ဘာလေးနဲ့... ပစ်ချာ
လေးတောင် လိုက်မပြန်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာက မချစ်
လို့ပေါ့...တကယ်လို့ များ...အန်တီနှင့်ကသာ လိုက်ပြန်ရင်
ရင်...ဒီလိုတောင် ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူး’ ဟု သူမက စကားနာ
ထိုးကာ လူပျိုကြီးအား သူမအဒေါ်ဖြင့် ပတ်သက်၍ တလိ
ပေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...သူငယ်မ... မင်းစကား ဟိုတယောက်
ကြားသွားလို့ ခက်ကုန်ပါဦးမယ်’ ဟု ဦးကျော်မင်းက ဟန်
တားသော်လည်း အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလာပြန်၏။

သူမက ထိုင်ရာမှတပြု ဟန်မူပါပါဖြင့် ရင်လေးမော့
တင်လေးကော့ကာ ခပ်ကြေ့နုကြေ့ ခါးထောက်ရင်း...

‘ဟား.....ဟား.....အန်ကယ်က မော်လီကိုများ သူငယ်
မတဲ့....ရီဒိုင်လိုက်တာ.... ကျမဟာ နှစ်ချီးတွဲလောင်းနဲ့ ပူတု
တူးလေး မဟုတ်တော့ဘူး..... ကျမဟာ မငယ်တော့ဘူး အန်
ကယ်.... ကျောင်းမှာဆိုရင် မော်လီဟာ ပေါ်ပြုလာအဖြစ်
ဆုံးဘဲ....ဟုတ်ပါတယ်လေ.... ခေတ်မမှီတဲ့ အန်ကယ်ဟာ....
ဒါကြောင့်လဲ... အခုထက်ထိ မိန်းမမရနိုင်ဘဲ....လူပျိုကြီး ဖြစ်
နေတာပေါ့.....ဟာ့.....ဟိ’

သူမက ရယ်မောလိုက်သလို နှစ်ဆွဲအနေသူ တဦး
ပမာ သူမ၏ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတို့ကို
ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေသော လူပျိုကြီး၏ဘေးတွင် ပြန်လည်ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြန်၏။

ဗုဒ္ဓိယတည်းဟူသော မိန်းမများဖြင့် ပူးပူးကပ်ကပ်
နေထိုင်ခြင်းမရှိခဲ့သော လူပျိုကြီးခမြာ မနူးပန်အရွယ် ဖြီး
ကောင်ပေါက်မလေး မော်လီက ပူးပူးကပ်ကပ် အပလီ အခ

ရုံဖြင့် တီတီတာချွဲလိုက်သဖြင့် သူ၏ သတိပညာဟူသည့် ချွန်း
သည် မုန်ယိုလာသည့် စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်၍ မရနိုင်
လျှောက်အောင် ဖြစ်လာပေပြီ။

သို့သော် သူသည် တူမအရွယ်၊ သွီးအရွယ်လေး အ
ပေါ် ပေါက်ပြားလာသည့်စိတ်အား အနိုင်နိုင်ထိမ်းချုပ်ကာ
သူမ သူ့အနီးမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားစေလိုသောသဘော
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်မှာ....

‘အေး....အေး....သွား....သွားတော့မော်လီ.... အန်
အန်ကယ်....’ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောကြားနေစဉ်ပင်
မော်လီသည် မည်ကဲ့သို့ သဘောပေါက်သွားသည်မသိ၊ သူ၏
ခင်ဘတ်ပေါ်သို့ သူမ၏ မျက်နှာလေးမှောက်ကာ ရှိုက်၍
ဒိုက်၍ ငိုကျွေးရင်း....

‘အန်.....အန်ကယ်က.....မော်လီကို နှင်လွှတ်တယ်ပေါ့
လေ....အဟင့်....အဟင့်.... မော်လီကတော့.... အန်ကယ်ကို
ချစ်လွန်းခင်လွန်းလို့ ဘာပြီးအပူတတ်တာပါ....အန်ကယ်က

အခုတော့....ကျမကို မချစ်လော့ဘူး.... မုန်းနေပြီပေါ့လေ.... အဟင့်....အဟင့်....'ဟု သူမက သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးအား ကုပ်ဖဲ့ရင်း အခဲမကြေ ပြောလိုက်၏။

'မော်....မော်လီ....မင်း....အန်ကယ်ကိုတော့ အထင် မလွဲစေချင်ဘူး... အန်ကယ်ဟာ....မင်းကို ချစ်လွန်းလို့.... နှင့် မုန်းမှားစိုးလို့ ပြောနေတာပါ'ဟု သူမက ရှင်းလင်းပြောပြပေး သော်လည်း သူမက လက်မခံပေ။

'တော်ပါအန်ကယ်ရယ်....မော်လီကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အခုလို နှင်ထုတ်မလားလို့.... မော်လီချစ်သလို မချစ်လို့သာ အခုလို....အဟင့်....အဟင့်'ဟု ရှင်က ပြောဆိုရင်း သူ၏ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးတွင် မျက်နှာအုပ်ကပ်စွာ သူ့အား မော်လီ ကြည့်လိုက်၏။

အူခဲစိတ်ကို အတန်တန်ချီနှိမ်နေရသော ဦးကျော် မင်းသည် သက်ပညာ အလင် ရောင်အား? ဂမ္ဘက်ဆန္ဒတည်း ဟူသည့် အဗိုက်မောင်က နှလုံးကို ချီသွား ပေါ့ပြီ။

သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ သွေးများမှာ ပွက်ပွက်ဆူ လာသလို အလဲနလဲလားမှ ကောင်းကင်ကဲ့သို့ ရုမ္မက်ကောက် လည်း သူ့အား အနိုင်ယူသွားပါပြီကော။

'မော်....မော်လီ....မင်းကို အန်ကယ်ချစ်... ချစ်လှပါ တယ်ကွယ်....ဟင်း...ဟင်း....အခုတော့...အန်ကယ် မြို့သိပ် မထားနိုင်တော့ဘူး....ရင်ဖွင့်တော့မယ်.... မင်းကို ငါ့ဘယ် လောက်ချစ်သလဲဆိုရင်....'

ထိုသို့သာ ပြောနိုင်ပြီး ဦးကျော်မင်းသည် အူခဲ မျက် နှာအနီးတွင် ရစ်ဝနေသည့် သူမ၏ လှမျက်နှာလေးကို အန် ကဲသော လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆွဲယူကာ နှစ်ခမ်းအဖုံကို အနှမ်း မရ ခုတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုမျှသာမက ရုတ်တရက် နှုပ်ခမ်းအစုတ်ခံလိုက်ရ၍ ကျောက်ရုပ်ပမာ ညှိပ်သက်စွာ ဖွင့်သက်မိနေသော သူမ၏ မြည်ဖိုးတောင့်တင်း လုံးကျစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ၏ဘေးသို့ ကပ်လျက်သား ဆွဲယူလှဲသိလိုက်ပြီး သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဖြင့် ဖိထားမိ၏။

‘ဟင်...ဖယ်...အန်ကယ်...တယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊
ဖယ်...ဖယ်ပါ...မတော်ပါဘူး’

လူမနှစ်ခမ်းလေးများအား ဦးကျော်မင်း၏ နှစ်ခမ်းက
ပြောရာ လူတို့ထွတ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် တောင်းပန်ရင်းက
ရန်ကန်ရန် ကျွဲစားလေသည်။

‘အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့... အန်ကယ်တောင်းပန်ခဲ့တာ
ပဲနဲ့ မင်းနားမတောင်ခဲ့ဘူး... အခုတော့ ... အန်ကယ် စိတ်ကို
ချော့ဖိတည်းခိုင်းတော့ဘူး’

ဦးကျော်မင်းသည် ရမ္မက်၏သားကောင်ဖြစ်၍ ကာမ
ဘိလူးကြီးပမာ သူမနှစ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဖူးဝုံကို ထပ်မံစုတ်ယူပြီး
ဂါပန်အောက်မှ လက်လျှာ သွင်းကာ ပေါင်ရင်းဝှေ့ဆုံတွင် ဖုံး
အုပ်ဝတ်ဆင်သားသည့် စစ်စခိုင်နားခေါ် တောင်းဘိကြပ်က
လေးကို အောက်ဘက်ဆီသို့ တွန်း၍ တွန်း၍ နှုတ်လျက်ရှိ
လေသည်။

သူမ၏ ဘောင်းဘီကြပ်လေးသည် တစစနှင့် တိမ်း
အောက်ဘက်သို့ လျှောကျလာရာ မကြာမီပင် တတ်နေသူ
ဘော ပေါင်ရင်းသားမှာ ဗလီကောင်းကာ မိဖွေးတိုင်းဘေ့
တိုင်း ဖြစ်သွားလျက် ချောမွတ်မို့ မောက်နေသော အသား
ကို ဦးကျော်မင်းသက်ဖဝါးက အုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်၍
သွားလေသည်။

သူသည် မို့မောက်စွင့်ကား ပူးယောင်နေသော ဖါးခုံ
ညှင်းလေးကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသကဲ့သို့ သူ၏
လက်ညှိုးကလည်း အကွဲကြောင်းနှင့် စောက်စေ့တို့ကို မထိ
တထိ ကလိပေးလိုက်ရာ သူမသည် တကိုယ်လုံး ထွန်ထွန်လူး
ပြီး နတ်ပူးသလို ဖြစ်လာပေပြီ။

ဦးကျော်မင်းသည် သူ၏ခါးပုံလုံးချိုကို ခြေမနှင့်ညှပ်၍
အောက်ဘက်သို့ ဆွဲချွတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏ လိင်တန်ကြီးမှာ
သူမစောက်ဖုတ်ခုံလေးနှင့် ချိန်သားကိုက်နှာပင် တည်မတ်၍
နေလေသည်။

သူသည် စောက်ဖုတ်ကို ပွတ်နေသောလက်ဖြင့် လိင်
တန်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏စောက်ခေါင်းတလျှောက်ကို
ပွတ်တိုက်ပေးနေပြန်သဖြင့် သူမသည် ခါးလေးကို ကော့၍
ကော့၍ တက်လာမိ၏။

ဦးကျော်မင်းသည် ပြတ်တွက်လုမတတ် စုတ်ယူစား
သော မော်လီနှစ်ခမ်းအစုံကို လွှတ်ပေးလိုက်ကာ သူ၏ လိင်
တန်ဒင်ပြုကြီးနှင့် ကာမသိုက်နန်း ခလုတ်ဖြစ်သည့် စောက်
ခစ.ပြူးပြူးလေးကို ထိုးဆွကလိပေးနေ၏။

‘အန်ကယ်...ဖယ်ပါ အန်ကယ်ရယ်... မော်လီကို သ
နားရင် လွှတ်ပါ’ဟု မည်သို့မျှ မုန်းကန်ဖြူမရှင်ကြောင်း သိ
သဖြင့် အသနားခံလိုက်၏။

‘အခုအခြေကနူးစော့ မလွှတ်နိုင်ဘူးဟယ်... အန်
ကယ် မင်းကို ချစ်သလှစွာတယ်... ပြီးဟော့... ခတ်လဲ မထိန်းနိုင်
တော့ဘူး မော်လီ... အန်ကယ်ကို နှုတ်၍ပေးပါတော့နော်’

ဦးကျော်မင်းက ထိုသို့ပြောပြီး လိင်တန်ဒင်ပြုကြီးကို
စောက်ဖုတ်အတွဲကြောင်းတလျှောက် အပြန်အလှန် ပွတ်တိုက်
ပေးရင်း နှစ်ခမ်းအစုံကို စုတ်လိုက်ပြန်သည်။

မည်မျှပင် သဘောတူကြည်ဖြူခြင်းမရှိခဲ့သော မော်လီ
သည် ဦးကျော်မင်း၏ လိင်တန်ဒင်ဖျားက မည်သည့်ဆန်ကျင့်
အက် လိင်သတ္တဇာ ကိုင်တွယ်ခြင်းကို မခံခဲ့ရဘူးသည့်စောက်
ဖုတ်အတွဲကြောင်းနှင့် ရသာဖူးခေါ် စောက်စေ့ပြူးလေးကို
ပါ ထိထိမိမိ ကလိပေးနေသောကြောင့် သူမသည် မျှော်စရာ
ဖြစ်လာ၏။

တဖန်တုန်လည်း သူက သူမနှစ်ခမ်းအစုံကို စုတ်ယူ၍
နေပြန်သောကြောင့် ဘဝင်ဖိုလှိုက် ရင်တွင်းခိုက်အောက် ထူး
ထွေဆန်းပြားသည့် ရသာထူးကို တွေ့နေရသဖြင့် မျက်လုံး
များ မွေးမှိတ်လာအောင် နဖူးဟေ့ဗူးတေ့ ခံစားနေရပြီ
မဟုတ်လော။

ရမ္မက်ဇော ထန်ပြင်းလာသောကြောင့် ဟုတ်ခိုင်ကျစ်
လစ်သော ပေါင်လုံးကြီးများကို ကား၍ကား၍ ပေးလာရာ
မော်ဂီ၏ စောက်ဖုတ်အတွဲကြောင်းမှာ အစွမ်းကုန်ပြအာ၍
နေသဖြင့် ဦးကျော်မင်းသည် လိင်တန်ဖစ်ဖျားဖား စောက်
ခေါင်းဝတွင် တေ့လိုက်ပြီး ဖင်ပိုင်းကို အသာကြွ၍ အားကုန်
ဆောင်ရလိုက်ရာ....

‘ဗျစ်...ဖျစ်...ဗျစ်...ဖျစ်...ဖျစ်...ဖျစ်...ဗျစ်...ဖတ်...’ ဟု
သော သူ၏သိင်တန်ကြီးက ကာမရာဂ စပ်၍လမ်းကြောင်း
ပင် ကောင်းစွာ မပွင့်သေးသည့် မြီးကောင်ပေါက်မလေး၏
စောက်ခေါင်းနှင့်အပျိုပွေးကို ခွဲဖောက်၍ ဝင်သွားသံများ
နှင့်အတူ....

‘ခိုင်း...မာမ်’ ဟု တခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး မော်ဂီမှာ
သာခီလက်လဲလို ခြစ်သွားလေသည်။

မော်ဂီတယောက် မရိပ်အနံ့ ခံလိုက်ရသည်စေ့နာ
ကြောင့် အခုတခုဖြစ်သွားပြီလောဘူသည် နှိ ရိပ်ခိတ်ဖြင့် ဦး
ကျော်မင်းသည် အမောင်ယောင်အမှာ မှားဖြင့် စောက်
ခေါင်းထဲတွင် သပ်ရိုက်ဆည်းထားထလို ကြိမ်တည်စွာ နှစ်
မြတ်နေသော ဖဲ-လက်မခန့်ရှိ လိင်တန်ကြီးကို အတင်းဆွဲ
နှုတ်လိုက်ရာ....

‘ဟဲ့...ဂြုတ်...’ ဟူသောအံသံကြီးနှင့်အတူ စောက်
ခေါင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာ၏။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... နှာတယ်... နှာ
တယ်... အမလေးနော်... ကျမသေပါဘော့မယ်... ဟီး...
ဟီး... ဖယ်... ဖယ်ပါအန်ကယ်... ကျမ မခံနိုင်တော့ဘူး’ ဟု

နှာကျစ်မှု စေ့နာကြောင့် ဝိုကျွေး၍ ကင်ငင်ကာ ပြောလိုက်
လေသည်။

ငိုမနေတို့နဲ့ မော်လီရယ်... ခဏကြာရင်... နာတာ
ပျောက်သွားမှာပါ... နော်... ခဏလေး အောင်ခံလိုက်ပါ...
ဒါ လင်ရယ်

ထိုသို့ ဦးကျော်မင်းကပြောပြီး စောက်စေ့လေးကို
လက်ဆောင်းများဖြင့်ကလိပေးရင်း အပျိုမှေး ပေါက်သွားသ
ဖြင့် သွေးများထွက်နေသော စောက်ခေါင်းဝသို့ သူ၏ ဒစ်ပြ
ကြီးကို တေ့ကာ တဖြေးဖြေး ထိုး၍ ထိုး၍ သွင်းလိုက်ပြန်
လေသည်။

‘အို... နာပါတယ်ဆိုမှ ပြောလို့ မရတော့ဘူးလား...
ဒီမှာ အောက်ကနာလို၊ သေတော့မယ်... သူက အပေါက်
လှုပ်ထုန်... တော်ပါကော့... အန်ကယ်ရယ်...’ ဟု သူမက
တောင်းပန်ရှာ၏။

ခဏလေးနာတာကို အောင်ခံမ်းပါ ဒါလင်ရယ်-
နော်... တော်တော်ကြာ... အ နာပျောက်သွားရင်... မင်း
တောင်းလာမှာပါ မော်လီရယ်

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျော်မင်းက သူ၏လိင်တန်ကြီးကို
စောက်ခေါင်းထဲသို့ အချက်နှစ်ဆယ်ခန့် ဖြေးလေး ညှပ်သာ
စွာ အသွင်းအနှုတ် လုပ်ပေးလိုက်ရာ...

‘ဖွတ် ... ဖျစ်... ဖတ်... မြတ်... စွပ်... စွပ်... ဘွတ်...
ရွတ်... ရွတ်’

အသံများက စီးဝါးချက်အညီ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
မော်လီမှာလည်း ထွန်ထွန်လူးဖြစ်လာသေးရာမှ နာကျင်မှုကို
အောင်အီးမျိုသိပ်ကာ တဖြေးဖြေးညှိပ်ကျသွား၏။

မော်လီတယောက် သူ၏လိင်တန်၏ အဂြိုန်အဝါကို
ခံနိုင်ရည်ရှိလာမှန်းသိသဖြင့် ဦးကျော်မင်းသည် အထိုး အ
ဆောင့် အလိုးအညှောင့်တို့ကို သွက်လာပေပြီ။

သူ၏ တုတ်ခိုင်ရှည်လျားသော လိင်တန်ကြီးက သူမ၏ ကျဉ်းမြောင်းလှသော စောက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဝိုင်းဝိုက်ကာ ဝင်သွားတိုင်း စောက်ဖုံတ်နခမ်းသားတို့မှာ လိင်တန်နှင့်အတူ အသံသို့ ခွက်ဝင်သွားပြီး အပြင်သို့ ဆွဲနှုတ်လိုက်လျှင်လည်း စောက်ဖုံတ်တပြင်လုံးမှာ ဖြေ့၍ပါလာလေ၏။

သူ၏ လိင်တန်ကြီးသည် မြီးကောင်ပေါက်မထေး၍ စောက်ခေါင်းအတွင်းဝယ် မချိမဆန့် ထိုးရိုက်နေခဲ့သော စောက်ဖုံတ်နခမ်းသားများမှာ အထစ်အရစ်မရှိဟု ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်လှည့်ဖြင့် ဦးကျော်မင်းအဘို့ အရသာထူးကို တွေ့နေရလေ၏။

‘မော်လီ... နာသေးလား အချစ်ရယ် ပြောပါဦး’ ဟု သူမ၏စောက်စေ့လေးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မညှပ်ကာ ဆွဲယူရှင်း မေးလိုက်၏။

‘မမေးနဲ့... သူတော်တော်ရက်စက်တယ်... မော်လီကို သေမလောက် နာအောင်လုပ်ရက်တယ်’ ဟု ပြောကာ သူမသည် စိတ်ဆိုးဟန်မျက်နှာထားဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း သူမ၏ နှစ်ခမ်းများကို မှပြုံးလေးပြုံးနေပေသည်။

‘ဒါကတော့... မင်းက အပျိုထွတ်ထွတ်လေးဆိုတော့ လုပ်လုပ်ခြင်း နာတာပေါ့ကွယ်... ဟော... အခုတော့... နာသေးလား... အန်ကယ် အပေါ်ကလုပ်ပေးတာ ဇိမ် မရှိဘူးလား... ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး’ ဟု ပြောကာ လိင်တန်ကြီးအား အော်ခေါင်းအတွင်းသို့ ကလောင်လိုးပေးရင်း ခမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

‘သိဘူး.....နားရှက်စရာတွေ ပြောနေတယ်..... အစက
တော့..... အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ လူလိုဘဲ..... အခုဟော့.....
တော်တော်ညစ်ပတ်တယ်’

‘ကဲ.....မင်းမနာတော့ဘူးဆိုရင်..... အန်ကယ် အားရ
ပါးရ လုပ်ချင်တယ်ကွယ်’

ဦးကျော်မင်းက မော်လီ၏ စောက်ခေါင်း အတွင်း၌
နှစ်မြှုပ်ခနသော လိင်ဘန်ကြီးကို ပြန်လည်ဆွဲနှုတ်ပြီး သူမ၏
ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ မီးကုန်းယမ်းကုန်
ဆောင်၍ဆောင်၍ လိုးလိုက်ရာ.....

‘ပြတ်.....ဖျစ်..... ဖျစ်..... ဖျစ်..... တွတ်..... ဖျစ်..... ဖျစ်.....
ဖျစ်..... ပြတ်..... ဖတ်..... ဖတ်..... စွပ်..... စွပ်..... ဖျစ်.....’ ဟူသော အ
သံများက အခန်းတွင်းဝယ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သံနှင့်အတူ.....

‘လုပ်.....လုပ်..... နာနာလုပ်..... ဟို.....ဟို..... ကျွ
အပုံထဲက တမျိုးကြီး.....အင့်.....အင့်.....’

မော်လီ၏ ရမ္မက်တေးသံအဆုံးတွင် ဦးကျော်မင်းက
လိင်ဘန်ကြီးကို စောက်ခေါင်းအထဲသို့ အချက်အမှန်အတိုင်း
ခက်သေနှစ်ပစ်သလို ဒလကြမ်း ချိဆောင်ပေးနေသည်။

မကြာမီပင် သူ၏ဒဏ်ဖျားမှ သုတ်ရေများက မော်လီ၏
သားအိမ်အတွင်းသို့ ပန်းထည့်လိုက်ရာ နှစ်ဦးသားမှပင် လှူ
လောကကြီးကို ခေ့ပျောက်သွားမတတ် ကာမဆန္ဒကို ပြည့်
ပြည့်ပေ ခံစားသွားကြရလေတော့သည်။

‘ကဲ .. မယ်ပါတော့ အန်ကယ်ရယ်..... တော်တော်
ကြာ.....ဟယောက်ယောက်မြင်သွားပါဦးမယ်’

သူမက ပြောရင်း စောက်ခေါင်းအတွင်း၌ လိင်ဘန်
နှစ်မြှုပ်ကာပေးနေသည့် ဦးကျော်မင်း၏ ရင်ဘတ်က ကျွတ်
ရင်း ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှပင် ဦးကျော်မင်းက သူမတော်အစီအစဉ်
အတွင်းမှ 'သွက်'ကန်မည်အောင် ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး သူမ၏
ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ လှိုမ့်ဆင်းသွား၏။

မော်လီကလည်း တောင်းအပ်ကြပ်လေးကို ပြန်ဝတ်၍
အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာရာ သူမ၏စောက်ပုံတံထဲမှ အောင်
တောင်တောင်ဖြင့် နာကျင်မှုကြောင့် ပေါင်တွဲတက ပြစ်နေ
လေသည်။

ဦးကျော်မင်းသည် သူမနှင့်အတူ ထွက်လာရင်း သူမ
၏အိမ်ငယ်အောက်လေးကို လက်တောက်ဖြင့် ဆိုင်းမက်နှံ
ထားရာမှ...

'မော်လီ...ငါဟာ မင်းရဲ့ ပန်းဦးကို ပန်ဆင်လိုက်တဲ့
ယူတုလောက်ဘဲ ဆိုတာ ရှိတော့... မပေ နံနော်... ငါဟာ
မင်းရဲ့ အချစ်ဦးဘဲ'

'အန်ကယ်က...ကျမရဲ့ ကာမကို... အတင်းဒြပ်တိုက်
ယူသလို ယူခဲ့ရုံနဲ့...အချစ်ဦးလို့ ဖခင်နိင်ပါ သူ့... ကျမက
အချစ်ဦး ရှိပြီသာပါ ဟု မော်လီက မျက်နှာထား တည်
တည်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ဦးကျော်မင်းသည် မော်လီ၏ ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို တင်း
ကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာချင် ဆိုင်လိုက်ပြီး...

ဒီမှာ မော်လီ...မင်းပြောချင်ရာပြော ငါဟာ မင်းရဲ့
အပျိုဈေးတို့ဖောက်ခွဲပြီး... မင်းရဲ့ သားအိမ်ထဲမှာ... ငါ့ရဲ့
သုတ်အေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်ပြီ... ဒါဟာ... ငါ့ရဲ့ သန္ဓေ
မျိုးစေ့တွေကို မင်းကိုယ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာဘဲ... အခု
အခြေရောက်ပြီမှ... မင်း ငါ့ကို မေ့ပြစ်မယ်ဆိုရင်... မင်း
ထိုက်နှင်မင်းကံဘဲ'

မိန်းကလေးတယောက်ကို... ကိုယ်ပြုချင်သလိုပြု ပြီး
အန်ကယ်ကို ယူရမယ်ဆိုတာ... တော်တော်ရိုသေကောင်း နေ
တယ်... ကိုယ် အသက်အရွယ်မှာတိုက် အာ နားပတ်သို့တော့

ကောင်းပါတယ်...ဖယ်ပါလေ...ဒါတွေဆက်ပြောနေလို့...
အကြောင်းပထမမှာဟု ပြောကာ မော်လီသည် တိုက်ခန်း
အတွင်းမှ ထွက်ပြီး တဘက်မြို့သို့ ကူးသွားလေ၏။

တိုက်ခန်းအတွင်းဝယ် ကျင့်ရစ်ခဲ့သော ဦးကျော်မင်း
သည် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချရင်း
စီ.ကရက်တလီပ်ကို မီးညှိကာ မှိန်းနေ၏။

သူ၏ ဒိတ်တွင်းဝယ် ပြီးကောင်ပေါက်မသေးနှင့် သူ
အဘယ်ပုံ ပျော်မြူးခဲ့ကြသည်ကို စူးမြို့မြို့ပြန်နေရာ သူသည်
တဆယ်ကျော် ငါးနှစ်ပတ်လည် အပျိုထွတ်ထွတ်လေးတဦး
အား ဤကဲ့သို့ ပန်းဦးပန်ရလိမ့်မည်ဟု အဘယ်ကာလကမျှ
စိတ်ကူး၍ မရခဲ့ချေ။

ဆိုသော် ယနေ့မျှစ်သွေးကြွချိန်ဝယ် သူသည် အောင်
သေအောင်သာ စားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလော့။

အခန်း(၄)

ချစ်သော ချစ်သူ ရယ်

ယနေ့သည်ကာ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သဖြင့် မော်လီသည်
ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ကာ၊ နှစ်စဉ်အတွင်းရှိ လှေဆိပ်တွင် ဆိုက်

ကပ်ထားသည့် နှစ်ယောက်စီ လှေငယ်ကို လှော်ပြီးလျှင် တ
ဘက်ခြံမှ လှေဆိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ လှေဆိပ်တွင် ရေကူး
ဘောင်းဘီတို့လေးကို ဝတ်ကာ စောင့်နေသူကား မောင်စင်
နိုင်ပေတည်း။

မော်လီက လှေဦးကို ကမ်းကပ်ပေးလိုက်သောအခါ
ဝင်းနိုင်သည် လှေပေါ်လှမ်းတက်ကာ ကမ်းမှခွာလိုက်ကြ၏
လှေပေါ်ထိုင်ချရင်း ဝင်းနိုင်သည် မော်လီအား လည်ပြန်လှဲ့
ကာ ရေကူးဝတ်စုံကို ကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ယာပ်တင်ကြည့်ရှာ
ဝတ်ထားသဖြင့် မို.မောက်ကားစွင့်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အ
စိတ်အပိုင်တို့ကို မူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘မော်လီ.....မင်းဟာ တနေ့ထက်တနေ့.... အခုတွေ
တိုးလာပါလားကွယ်’

‘တော်စမ်းပါ.....ကိုကိုနိုင်ရာ .... လျှာအရိုးမရှိတိုင်း....
ပလီပလာပြောဆိုတဲ့ တတ်တယ်’

• မော်လီက ဝင်းနိုင်သည် မိမိငယ်ချစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်
လည်း သူ၏ရိုးအမှုကြောင့် ယခုအခါ မိမိမှာ အဖျိုးရည်ပျက်
သွားသည်ကိုတွေးမိကာ စိတ်လည်းမကောင်း၊ ဒေါသလည်း
ဖြစ်မိကာ ပြောလိုက်၏

‘ကိုယ် ငယ်ချစ်ဦးမို့..... ပလီပလာပြောတာကို စိတ်
ဆိုးသလား.....ဒါလင်ရယ်’

‘သွားစမ်းပါ.....ကိုကိုနိုင်တာ လူအ..... လူနတ်.... သိ
လား.....’ဟု မော်လီက နှစ်ခမ်းကလေးစုကာ ရန်တွေ့လိုက်
လေသည်။

‘ဘာ.....ဘာ.....ကိုယ် ကိုလူအ.....ဟုတ်လား..... ကဲ.....
ပြောဦး.....ပြောဦး’ဟု ဆိုကာ ဝင်းနိုင်သည် လှေငယ်ကို တိမ်း
မှောက်မသွားစေရန် လက်ဖြင့်ထိမ်းကာ မော်လီ၏ ကိုယ်ကို
ရွေးညှိကိုင်ညွတ်လာအောင်ဆွဲယူပြီး သူမ၏ နှုတ်ခမ်းပါးနှင်
ရွာကို ဝံ့ခဲ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စုတ်လိုက်၏။

မော်လီသည် ပူးကပ်နေသည့် ဝင်းနိုင်၏ မျက်နှာကို
ဝှေ့ရှုခဲ့လိုက်ရင်း.....

‘တော်ပါ အခုမှ.....လူတွေမြင်ကုန်ပါ့မယ်’ဟု သူမ
က ညုတုတု ပြောလိုက်၏။

‘လူတွေမြင်မှာစိုးလို့..... မမြင်ကွယ်ရာဆိုရင် သဘော
ရှိ ဟုတ်လား မော်လီ.....ဟဲ.....ဟဲ.....’ဟု ဝင်းနိုင်က ရှုတ်
နှောက်နှောက်ပြောရင်းက လှေငယ်ကို ခပ်သွက်သွက် မောင်း
ခတ်နေသည်။

'ဖော်စမ်းပါ...နောက်ဘက်တစ်ဖက်တယ်...နောက်ညီ
နောက်ညီ' ဟု ဆိုကာ မော်လီက ဝင်းနိုင်၏ ကျောပေါ်အား
ထက်သီးတုလေးဖြင့်ထုကာ တစ်ခိုင်းပြေးနေသည့် မလှဝယ်
ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာလေ၏။

မကြာမီပင် သူတို့နှစ်ဦးလျှော်ခတ်လာသည့် လှေ
လေးမှာ လှပြတ်လှ မရှိသော ကြက်ကွန်းဘက်သို့ ရောက်
သွားလေသည်။

'က မော်လီ—လှေဆိုမိပြီး ကိုယ်ဟို ဒီမှာရေက
ကြရင်အောင်' ဟု ဝင်းနိုင်က ပြောဆိုပြီး ကမ်းစပ်သို့ ကပ်လိုက်
လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်
နက် အကြံပေး ဝင်းနိုင်က မော်လီ၏လက်ကိုဆွဲကာ လှေ
မြင်နိုင်သည့် မျက်နှာထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

'ကိုကိုနိုင်ကလဲကွာ... လူမြင်ကင်းပြီးမှာ ဆာများ၊
လှုပ်မလို့လဲ... တယောက်ယောက်တွေသွားလို့ အရှက်တဲ့
နေပါမယ်' ဟု မော်လီက မြောသော်လည်း သူတို့အား
ဝင်းနိုင်ခေါ်ရာသို့သာ ဝါခဲ့ရလေသည်။

'က...ဒီချုပ်ပုတ်အကွယ်... ဇာတိက မျက်စွေယာ
ကဗ္ဗလီပေါ်မှာထိုင်ပြီး ချစ်တင်းနိုး နနာဘား... ကယ်သူပြန်
မှာတဲ့လဲ...လာ...ဒီမှာထိုင်' ဟု ပြောကာ ဝင်းနိုင်က သူမ၏
လုံးကျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ခလေးကို သူ့ရှင်ခွင်ဝယ် ဖွဲ့ဖက်ပြီး
ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

သူ၏ရှင်ခွင်တွင်းဝယ်မှိုထိုင်နေသော မော်လီ၏ ကိုယ်
အထက်ပိုင်းမှ ကားစွင့်မို့ မောက်နေသည့် စနေနှစ်ခိုင်းကို ရေ
တူးအဝတ်ပေါ်မှ မြင်တွေ့ရသည့်ကို အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိ
သော ဝင်းနိုင်က ဒုသားပကတ ကိုင်တွယ်၍ ကြည့်လိုစိတ်
များ ဟပွားပွားပေါ်လာမိ၏။

ထိုမှတဖန် သူ၏မျက်လုံးများက အောက်ပိုင်းဆီသို့ ကျက်စားမိပြန်သော် ကြီးမားဘုတ်ခိုင်သော ပေါင်က ခြေခြံ ဖွေးဖွေးကြီးနှင့် ပေါင်ရင်းစွဆုံမှ ပါးခုံညှင်းပမာ အထင် သား ခို မောက်နေသော စောက်မုတ်အိုကိုကြည့်ကာ ရင်ဝယ် ဖိုလှိုက်လာသည်။

‘မော်လီ...မော်လီ... ကိုယ်တော့... မင်းကိုချစ်တော့ မယ်...နော်’

ဝင်းနိုင်က မော်လီ၏ မေးလေးကို လက်ဖြင့်ပင့်မကာ နှစ်ခမ်းနှစ်လွှာကို အားရပါးရ တပြိုင်တည်း ဖုတ်ဖုတ်လှူချက်အား အုန်း ကျောပြင်ကျယ်ကြီးအား မော်လီက သိင်းပက်၍ မျက် လုံးများမှေးကာ စင်းသွားလေသည်။

သူမနှစ်ခမ်းပါးနှစ်လွှာအား ငိုခဲ၍ စုတ်ယူနေရင်း ဝင်းနိုင်က မော်လီ၏ ရေကူးဝတ်စုံမှကြိုးကို တဖြေးဖြေး ပြုတ် ချလိုက်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်းမှာ မလာကျင်းသွားပေပြီ သူက သူမနှစ်ခမ်းကို လှုတ်လိုက်၏။

‘ဟင်...ကိုကိုနိုင်...ဘာဖြစ်လို့ အင်ကြီးပြုတ်ရတာ လဲ... တယောက်ယောက် တွေသွားလို့ အရှက်ကွဲနေပါဦး မယ်...ပြန်ချီပေးကွယ်’

‘ဒီနေရာက လူပြတ်ပါတယ်ကွယ်... အင်ကြီးကို တတယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင်... အခုလို အခါအခွင့်သင့်တုန်း ချစ်ခမ်းပါရစေ လားကွယ်...နော်...နော်’

ရုဗွတ်လော မြင်းထန်လာပြီဖြစ်သော ဝင်းနိုင်က သူမ အား ပေါင်ပေါ်လှဲသိပ်လိုက်ပြီး နို့အုံတက်အိလက် ဖြင့် ဆုပ်နယ်ဆော့ကစားခဲ့... နောက်နို. စာလုံးကို ပါးစပ်ဖြင့် တပြိုင်ပြုတ်မည့်အောင် ခို ပေလိုက်ကာ မော်လီ သည် လုံးသွားပြီ...

အဟင်...ယားတယ်ကွယ်...ယားတယ်'ဟု သူမက
မပွင့်တင့် လေသံလေးဖြင့် နေ့ကြူလိုက်၏။

မော်လီသည် ဝင်းနိုင်က နို့သီးခေါင်းလေးအား အာ
ပြင်းပြင်းဖြင့် ခုတ်ပေးလိုက်သိုင်း သူမတက်ယ်လုံးမှာ တလုံး
လုံးတလွန်စွာနှင့် ဖြစ်နေ၏။

ဝင်းနိုင်ကလည်း သူမနို့သီးခေါင်းအား ခုတ်နေရာမှ
သူမခါးအောက်ပိုင်းတွင် ကုန်ရှိနေသေးသော ဘောင်းဘီအ
ဆက်ကို ခွဲတ်ရန် ကျိုးစားနေသည်။

ကိုကိုနိုင်... ဘောင်းဘီကို ဘာဖြစ်လို့ ခွဲတ်နေတာ
လဲကွယ် - အဲဒီအထိတော့ ဒီမှာ အလိုမလိုက်ပါရစေနဲ့နော်။
ခေါင်းလုံးတယ်လို့မှ စိတ်မလုံလို့ပါ'ဟု သူမ၏ခါးမှ ဘောင်း
ဘီခွဲတ်နေသော ဝင်းနိုင်လက်အား ဆုပ်ဆွဲရင်းက တောင်း
ယန်နေသည့် ။

'ဒီနေရာ လုံပါတယ် မော်လီရယ်... ကိုယ်စိတ်မထိန်း
နိုင်တော့လို့... ညင်းမနေပါနဲ့တော့ ဒါလင်ရယ်' ဟုပြောကာ
ဝင်းနိုင်က မော်လီ၏ ဘောင်းဘီလေးကို ဆွဲခွဲတ်လိုက်ရာ...

'အို...ကိုကိုနိုင်... မော်လီရှက်တယ်... အဟင်...အ
ဟင်'ဟု မြောက်ကြ လိုက်ရင်း မော်လီက သူမမှလျှောက်လိုက် လက်
ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ချုပ်ထားလိုက်၏။

ဝင်းနိုင်သည် သူ့ရှေ့မှောက်မှ အဝတ်လဲကာကျင်းရဲ
မိပွေးတိုင်း ဟပွေးတိုင်း ဖြစ်နေသည့် မော်လီ၏လှိုယ်ခန္ဓာမှာ
မုလုံးအား စေ့စေ့ကြည့်နေမိရာ သူမခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ ခပ်
ရောင်တွင် ဝင်းလဲတင်ရှုန်းနေ၏။

သူမ၏ ကြီးစွားသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ထက်ပိုင်းတွင် မြေ
မေ့စွဲကကားစွင့်မာကျစ်နေသည့် နို့အုံလေးများမှ... တောင်
ထိပ်ကလေးပမာထင်ရ၍ နို့သီးခေါင်း လေးမျှားလည်း
ပတ္တမြားလုံးပမာ နီရဲနေ၏။

ဝါဝင်းမြို့ဖွေးနေသော ဝမ်းဗိုက်သားကျား ကာလအား
သိပ်ငယ်သောငါးဖြင့် အလိုက်သင့်စွာ ဆင်ပို့ပို့အားဖြင့်ရေချ
သာမက တုတ်ခိုင်သောပေါင်ရင်းစွဲဆုံမှ ဆင်ပို့အားဖြင့်
ဝါဝင်းမိုးမောက်နေသည့် စောက်ဖိုတ်ခုံမှာ မြင်ရသူတို့
အဘို့ ဘဝင်တသိမ်သိမ်ကုန်စေသည်။

သူ၏ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် မော်လီစီကုန်စည်မှာ
အား မင်းနိုင်က မျက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးချ
လိုက်ပြီး ကုန်စောင်အားတို့တို့သေးကို ချက်လိုက်စွာ တင်ပို့
ခေါက်တောင်ထနေသည့် လိင်ကန်ကြီးအောက်တွင် ချက်
ဖိဖွင့်ကြည့်ရှင်း...

‘ကို... သို့လိုနိုင်... ကိုလိုနိုင်... မော်လီ...
ကြောက်ထက်က... ပာ... ကြည့်... မော်လီ... မော်လီ...’

ကွဲပြားကုန်လိမ့်မယ်... ကြောင့်... သယ်ကွယ်’ဟု ပျော်
ပျော်လည်း ဦး မျိုးမင်း ကြီးထွားရှည်လျားသော လိင်
တန်ကြီး၏ အပေးအားပညာနှင့်ပွားများ မြင်လျက် အား သူ
ကိုယ်သူမ အဖျိုးစွတ်ထွတ်လေးပမာ မြောက်အားပိုဟန်ဖြင့်
မြေလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

‘အော်... မော်လီက ခက်လိုက်တာ... မင်းနာအောင်
ကိုယ်လုပ်ရက်ပါပလား... အ... ရပါးရ ချစ်စမ်းပါရစေလား
အချစ်ရယ်’ဟု မြောက် ဝင်းနိုင်က မော်လီစောက်ဖိုတ်အတွဲ
ကြောင်း စေ့နေသည့်အစဉ်း ထပ်လျက်သား မှောက်ချ
လိုက်ရာ သူ၏လိင်တန်မှာ စောက်ခေါင်းထဲမှစင်ဘဲ ဘေးလို
ချော်ထွက်...’

မော်လီစောက်ထဲတွင် ဝင်းနိုင်သည် လူဖျိုးစစ်စစ်ပင်ဖြစ်
သည်ဟု ယုံကြည်ကာ သူမကိုယ်တိုင် လမ်းကြောင်းပေးမမှ
ကားစခင်း ပွင့်လင်းမည်ဟု သိရှိသွားလေသည်။

ကိုတိုင်ကလဲကွာ... သို့ဟာကြီးက မော်လီပေါင်
ကြာလဲမှာ... ကြည့်လဲကြည့်ပါဦး ဆရာကြီးရဲ့

သူမကလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဝင်းနိုင်သည်
ရှက်ကိုးကွန်ဂန်း အသံထွက်ပြီး ဆောင်ကြောင့်ဆိုလို့က
ဘုရားခိုက် မော်လီကသူ့ပေါ် ဝင်းနိုင်က
ဦးခေါင်းနှစ်ဘက်ထဲသို့ ပြန်ကွာလာ၍ တစ်ဖက်တစ်ဖက်...

ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် မော်လီ၏ စောက်ဖက်မှာ
အလည်မှ တက်တက်ကွဲသွားရာ အသံဖြစ်နေရင်း ဝင်းနိုင်
က လိပ်ဘန်ဒစ်ဖျားကို စောက်ခေါင်းဝဘေး ဟာ သူ့ဖက်ကို
အသာကြံ့၍ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင်ချလိုက်ရာ...

'ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်... ဖုတ်...
ကာမရွှေ့ပြေးစေ... ရှေ့ကြည့်များ နည်းပါးနေဘူးဟု
မော်လီ၏ စောက်ခေါင်း ကျဉ်းကျဉ်းလေထဲသို့ မတ်မြဲမာ
ဝင်သွားသလို...

အမေလေး... လေး... အေးပါပြီ ကို... ကျွန်ုပ်... ကျွန်ုပ်
ဟာလေး စုတ်ပြည်ကုန်ပါပြီ... ကျွန်ုပ်... ကျွန်ုပ်ဟု အသံ
နာကျင်မှုကို မခံနိုင်သော မော်လီအသံထွက်ပေါ်လာ
သည်။

အမှန်အားဖြင့် မော်လီသည် ဝင်းနိုင်၏ ပင်စားနက်
ကြီးမားသော ဦးကျော်မင်း၏ လိပ်တန်အလုံးကို ခံစား၍ အ
တော်အကြံရှိသော်လည်း ဝင်းနိုင်က ကာမဆန္ဒအား အဖွဲ့
ကုန် ဦးဆောင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဒုလကြမ်း လိုးဆောင်ဆိုက်မှု
ကြောင့် အသံခိုက်အောင် နာကျင်သွားခြင်းဖြစ်၏

ဝင်းနိုင်က သူမဖောက်ခေါင်းထဲသို့ အသံထွက်ကာ
လိပ်တန်ကို ဖမ်းပြီး ပြန်ပြန်လှိုက်လှိုက်ရာ 'အုတ်' ဆိုသော
တံလှိုက်သံကို ပြန်ထွက်လာ၏။

အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို...
အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို...
အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို... အသံထွက်သလို...

'ဟင်...ဒါက ဘာဖြစ်လို့ နှစ်လိုက်တာလဲ'

'နီ... ဘာတယ်ဆိုလို့... ကိုကိုနိုင်တာ မင်းနာကျင် ထဲ
ခိုက်အောင် ဖျော်ရက်ပါဘူး'

'အော်... ခုက... ခုက... ခုက... ခုက... ပေးစမ်းပါ...
ရှင်... ကာကြီး... ဒီမှာကြည့်... တွေ့လား... ဒီအဖျားနှင့် ဒီနေရာ
တွေကို ကောင်းကောင်းစွာပေး... မော်လီက လုပ်တော့... ဆိုမှ
ဒီဟင်... ဒီ... ဘာထဲထည့်ပြီး လုပ်တော်မူပါဘုရား...
)....လူလဲ အရှက်ကုန်ရော....

ပြောပြောဆိုဆို မော်လီက ဝမ်းနစ်နစ်လိင်ဆန်ကို ကိုင်
ကာ သူမအောက်ဖိုက်အကွဲကြောင်း တချောက်နှင့် စောက်စေ့
ဖွဲ့ပြီး ပြုံးပြီး အား ပွတ်တိုက်ပေးရန် အသေအချာ သင်ပြလိုက်
ပြန်လေသည်။
ပြီး....

ချစ်သူရယ်

True Or False?

Story

Woman
needs

tin Trial

Indictment: The McMartin Trial
9:00pm (Singapore zone)